

Událost jakožto „jsoucno“ / Jsoucí jako událost

Přinejmenším od dob Aristotelových si filosofové připomínají (resp. mohou a mají připomínat), že „napořád zůstává otázkou“ (na kterou hledáme odpověď a která nás uvádí do rozpaků), „co je jsoucí“. Tato otázka ovšem – tak jako i v jiných případech – má vsutku smysl jen tehdy, když alespoň něco o „jsoucím“ víme, protože jinak bychom nemohli vědět, nač se vlastně tážeme. To je podstatou onoho slavného sokratovského „vědoucího nevědění“. Kdybychom nevěděli o „jsoucím“ resp. o „jsoucnu vůbec“ naprosto nic, nevěděli bychom ani to, že to nevíme; abychom věděli, že nevíme, co to je „jsoucí“ a „jsoucno“, musíme aspoň něco o „jsoucím“ přece jenom vědět. Vždyť jinak bychom ani nemohli v konkrétních případech rozhodovat, zda něco určitého „jest“ nebo spíše „není“. A dále: pokud bychom ovšem to, co „předběžně“ o jsoucím víme, věděli špatně, chybně, nesprávně, byla by tím nutně ovlivněna i sama otázka po tom, co to vlastně je to „jsoucí“ či „jsoucno“, neboť každá otázka – jak je známo – je nejen otázkou, ale zároveň také něco tvrdí. V našem případě tedy ona otázka, co to je „jsoucí“ či „jsoucno“, zároveň už o jsoucím či jsoucnu něco – správně nebo nesprávně – „ví“ a toto „něco“ také tvrdí. Obvykle o tom ovšem nevíme, protože to nejčastěji zůstává zcela mimo okruh naší pozornosti. Ovšem jakmile začneme zkoumat „jsoucí“ jakožto událostné dění, vyvstanou do zřejmosti jak ony dříve neuvědomované nebo málo uvědomované předsudečné „koncepty“, tak zejména ty nové, na které nejsme dosud zvyklí a které naší pozornosti nadále unikat nemohou. To vše mluví ve prospěch tohoto projektu, kdy hodláme různými způsoby a z různých směrů myšlenkově přistupovat k pojetí (a snad také pojmu) „události“ jako intencionálního ne-předmětu, tedy jako myšlenkového modelu, po příslušných (nezbytných) změnách jakoby analogickému intencionálním předmětům, jako je nějaké číslo nebo nějaký geometrický obrazec.

(Písek, 070331-4.)

* událost (jakožto jsoucno); jsoucí (jako událost);